

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 342/2019-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. septembra 2019 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Mojmíra Mamojku predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátskou kanceláriou [REDAKOVANÉ], vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní sp. zn. 8 C 307/2009, namietaného porušenia čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 36 ods. 1 a 3 Listiny základných práv a slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 14 Co 340/2013-264 zo 14. marca 2017 a namietaného porušenia čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 36 ods. 1 a 3 Listiny základných práv a slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 146/2018 z 26. februára 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. júna 2019 doručená ústavná sťažnosť spoločnosti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní sp. zn. 8 C 307/2009, namietaného porušenia čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 ústavy, základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 36 ods. 1 a 3 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 14 Co 340/2013-264 zo 14. marca 2017 a namietaného porušenia čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 ústavy, základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru a čl. 36 ods. 1 a 3 listiny uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Cdo 146/2018 z 26. februára 2019.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka sa ako žalobkyňa domáhala proti žalovanej Slovenskej republike, Ministerstvu financií Slovenskej republiky zaplata nia náhrady nemajetkovej ujmy a vecnej škody s úrokom z omeškania podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“). Škoda mala byť sťažovateľke spôsobená nezákonným konaním a nezákonnými rozhodnutiami vydanými správcom dane vo veci kontroly žalobkyne ako platiteľa DPH a oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu.

Okresný súd rozsudkom sp. zn. 8 C 307/2009 z 29. marca 2012 žalobu sťažovateľky zamietol a konštatoval, že nebola splnená už základná podmienka uplatnenia žalovaného nároku – existencia nesprávneho úradného postupu alebo nezákonného rozhodnutia.

Na základe podaného odvolania krajský súd rozsudkom sp. zn. 14 Co 340/2013 zo 14. marca 2017 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a uviedol, že nebol preukázaný právny základ na uplatnenie nárokov podľa zákona č. 514/2003 Z. z.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podala sťažovateľka dovolanie, v ktorom namietala, že súd prvej inštancie jej nedoručil vyjadrenie žalovanej z 12. marca 2012, že vec bola nesprávne právne posúdená a odvolaciemu súdu vytkla, že o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku neupovedomil elektronicky riadne a včas splnomocneného zástupcu sťažovateľky.

Najvyšší súd uznesením sp. zn. 4 Cdo 146/2018 z 26. februára 2019 dovolanie odmietol ako procesne neprípustné a žalovanej priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

3. Sťažovateľka uvádza, že krajský súd „*bez splnenia zákonných podmienok a bez riadneho prieskumu konania... rozsudok Okresného súdu Bratislava 1 z 29.03.2012 svojvoľne potvrdil bez toho, aby sa dôsledne vysporiadal s pochybením Okresného súdu Bratislava 1 spočívajúcim v tom, že Okresný súd Bratislava 1 porušil ust. §§-u 5 ods. 1 O.s.p. a to tým, že sťažovateľku a jej splnomocneného zástupcu riadne a ústavne konformne nepoučil ani do vydania rozsudku dňa 29.03.2012 o procesných právach a povinnostiach sťažovateľky (žalobkyne), čo malo v konečnom dôsledku za následok porušenie práva sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie (s týmto pochybením sa dôsledne ústavne konformne nevysporiadal ani Najvyšší súd SR v ním vydanom odmietajúcom uznesení zo dňa 26.02.2019, č. k. 4 Cdo 146/2018, čo malo za následok porušenie čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru - príloha č. 11)*“.

4. Sťažovateľka namieta, že okresný súd ani do vydania rozsudku 29. marca 2012 nedoručil vyjadrenie žalovanej z 12. marca 2012 (č. l. 202 –204 spisu) obsahujúce rozsiahlu právnu a skutkovú argumentáciu žalovanej s konečným návrhom na zamietnutie žaloby, čo malo v konečnom dôsledku za následok porušenie práva rovnosti a práva sťažovateľky na kontradiktórne súdne konanie, sťažovateľka sa do rozhodnutia okresného súdu s týmto vyjadrením žalovanej nemohla oboznámiť, nemohla naň reagovať, nemohla navrhnúť ďalšie vlastné dôkazy s cieľom dosiahnutia úspechu v predmetnom kompenzačnom konaní.

5. Sťažovateľka tvrdí, že rozsudok krajského súdu sp. zn. 14 Co 340/2013 zo 14. marca 2017 je svojvoľný, bez splnenia zákonných podmienok na jeho vydanie. Sťažovateľka podala odvolanie proti rozsudku okresného súdu elektronicky mailom už 2. júla 2012 s uvedením elektronickej adresy na doručovanie jej písomností súdom a prostredníctvom tohto mailu aj aktívne komunikovala s okresným súdom a okresný súd komunikoval s ňou (späťne). Bolo teda povinnosťou krajského súdu upovedomiť elektronicky sťažovateľku mailom o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku.

Odvolací krajský súd neoznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia elektronickými prostriedkami sťažovateľke, čím jej odňal možnosť riadne konať pred súdom, s čím sa dôsledne nevysporiadal dovolací najvyšší súd v uznesení sp. zn. 4 Cdo 146/2018 z 26. februára 2019. V čase podania odvolania sťažovateľkou (1. júla 2012) sa na predmetnú situáciu vzťahovalo ustanovenie § 214 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), v zmysle ktorého ak odvolací súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia pojednávania, upovedomí elektronickými prostriedkami účastníka konania alebo jeho zástupcu, ktorý požiadal o doručovanie písomností aj elektronickými prostriedkami (§ 45 ods. 4 OSP), o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku.

Sťažovateľka poukazuje na uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obdo 26/2017 z 31. mája 2018, podľa ktorej podľa sťažovateľky v skutkovo podobnej veci najvyšší súd konštatoval, že takýmto postupom krajského súdu bola odňatá žalovanému možnosť konať pred súdom.

6. Sťažovateľka poukazuje na to, že odôvodnenie rozhodnutí o zamietnutí nároku sťažovateľky na náhradu škody a nemajetkovej ujmy v celom rozsahu sa prevažne vzťahuje na to, že sťažovateľka ako žalobkyňa údajne nepreukázala výšku škody, ktorá jej mala vzniknúť, ani príčinnú súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom štátu a nezákonným rozhodnutím. Z odôvodnenia rozsudku okresného súdu, krajského súdu ani odmietajúceho uznesenia najvyššieho súdu nie je vôbec zjavné, prečo sa domnievali, že tieto predpoklady zodpovednosti štátu neboli splnené, rozhodnutia najvyššieho súdu a krajského chybné posudzovali jednotlivé predpoklady zodpovednosti za škodu.

7. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sťažovateľka uvádza, že konanie začalo na okresnom súde 18. novembra 2009 a konečné rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 146/2018 z 26. februára 2019 jej bolo doručené 2. apríla 2019. Uznesenie okresného súdu o trovách dovolacieho konania vydané vyšším súdnym úradníkom bolo sťažovateľke doručené elektronicky 17. mája 2019. Konanie tak nie vinou sťažovateľky trvá viac ako 9 rokov a 5 mesiacov. Ústavný súd už uznesením sp. zn. III. ÚS 716/2016 z 21. februára 2017 konštatoval porušenie základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, pričom sťažovateľka sa aj napriek nálezmu ústavného súdu naďalej považuje za obeť porušenia základných práv, keďže čiastkové odškodnenie nemajetkovej ujmy, ktoré dosiahla, je príliš nízke.

8. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Základné právo obchodnej spoločnosti [redacted] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky právo podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 36 ods. 1, ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo podľa čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 14Co/340/2013-264 zo dňa 14.03.2017 porušené boli.

2. Základné právo obchodnej spoločnosti [redacted] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 36 ods. 1, ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, právo podľa čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo na účinný opravný prostriedkom pred vnútroštátnym orgánom podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd odmietajúcim uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26.02.2019, č. k. 4 Cdo 146/2018 porušené boli.

3. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 14Co/340/2013-264 zo dňa 14.03.2017 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

4. *Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26.02.2019, č. k. 4 Cdo 146/2018 zrušuje a vec vracia Najvyššiemu súdu SR na ďalšie konanie.*

5. *Krajský súd v Bratislave a Najvyšší súd Slovenskej republiky sú povinní solidárne uhradiť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] primerané finančné zadostučinenie 10 000,- Eur a trovy právneho zastúpenia v sume 653,32- Euro na účet jeho advokátky [REDAKOVANÉ] do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.*

6. *Základné právo obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručené podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní č. k. 8C/307/2009 porušené boli.*

7. *Obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadostučinenie v sume 9.000,- Eur, ktoré je Okresný súd Bratislava I povinný vyplatiť jej do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu.*

8. *Obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] priznáva úhradu trov konania v sume 326,66 Eur, ktoré je Okresný súd Bratislava I povinný zaplatiť na účet jej právnej zástupkyne - advokátky [REDAKOVANÉ] do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu.“*

II.

Relevantné ustanovenia právnych prepisov

9. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

13. Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

14. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

15. Podľa čl. 46 ods. 3 ústavy každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

16. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

17. Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

18. Podľa čl. 36 ods. 3 listiny každý má právo na náhradu škody, ktorú mu spôsobilo nezákonné rozhodnutie súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávny úradný postup.

19. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

20. Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

21. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky, že namietaným rozsudkom krajského súdu sp. zn. 14 Co 340/2013 zo 14. marca 2017 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 146/2018 z 26. februára 2019 a ich postupom v konaní boli porušené čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2, základné právo podľa čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru a čl. 36 ods. 1 a 3 listiny.

Ústavný súd z obsahu ústavnej sťažnosti identifikoval podstatné argumenty sťažovateľky:

- okresný súd sťažovateľku v rozpore s § 6 ods. 1 OSP nepoučil o jej procesných právach, s čím sa najvyšší súd nevysporiadal,

- sťažovateľke nebolo v konaní pred okresným súdom doručované vyjadrenie žalovanej z 12. marca 2012, s čím sa najvyšší súd nevysporiadal,

- sťažovateľka mala byť elektronicky upovedomená na mailovú adresu jej splnomocneného zástupcu o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku krajského súdu, čo sa však nestalo, napriek právnej úprave platnej a účinnej v čase podania odvolania (§ 214 ods. 3 OSP),

- z rozhodnutí okresného súdu, krajského súdu ani najvyššieho súdu nie je zrejmé, prečo sa všeobecné súdy domnievali, že predpoklady zodpovednosti štátu neboli splnené.

Sťažovateľka namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom sp. zn. 8 C 307/2009 a zdôrazňuje celkovú dĺžku konania vo veci vyše 9 rokov a 5 mesiacov.

K namietanému porušeniu čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2, základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 36 ods. 1 a 3 listiny rozsudkom krajského súdu sp. zn. 14 Co 340/2013 zo 14. marca 2017

22. Vzhľadom na ustanovenie § 124 poslednú vetu zákona o ústavnom súde, podľa ktorého ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku, ústavný súd preskúmal namietaný rozsudok krajského súdu.

23. Namietaným rozsudkom krajského súdu sp. zn. 14 Co 340/2013 zo 14. marca 2017 krajský súd ako odvolací potvrdil rozsudok okresného súdu sp. zn. 8 C 307/2009 z 29. marca 2019.

24. Krajský súd v namietanom rozsudku uvádza:

«6. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že poučenie o všetkých procesných právach žalobcu bolo doručené spoločnosti žalobcu na adresu sídla uvedenom v obchodnom registri, kde toto poučenie nebolo prevzaté a bolo vrátené súdu s údajom pošty, že na tejto adrese je adresát neznámy. Predvolanie na pojednávanie dňa 24.08.2010 bolo následne doručené konateľke spoločnosti žalobcu spolu s procesným poučením dňa 18.06.2010. Súčasťou listinných dôkazov je aj protokol o vykonaní daňovej kontroly Daňovým úradom Bratislava III zo dňa 29.05.2008 a zápisnica o ústnom pojednávaní zo dňa 11.12.2007, na ktorom spoločnosť žalobcu zastupovala splnomocnená zástupkyňa [REDAKOVANÉ]. Zo zápisnice z pojednávania na súde zo dňa 12.03.2012 vyplýva, že k návrhu na doplnenie dokazovania vypočutím svedkyne [REDAKOVANÉ] zástupca žalobcu sám uviedol, že je v zlom zdravotnom stave a nebude ju možné vypočuť. Na tomto pojednávaní súd zamietol návrh žalobcu na vypočutie svedka [REDAKOVANÉ]. Následne bolo dokazovanie vo veci na tomto pojednávaní skončené.

7. V priebehu odvolacieho konania vstúpil do platnosti zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, účinný od 01.07.2016, (ďalej len CSP). Podľa § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP, právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Krajský súd preto prejednal odvolanie žalobcu ako súd odvolací podľa § 34 CSP, v napadnutom rozsahu podľa § 380 ods. 1 OSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP.

8. Na základe výsledkov dokazovania na súde prvej inštancie, odôvodnenia napadnutého rozsudku a postupu, ktorý mu predchádzal, dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci (§ 215 ods. 1 CSP), vec správne právne posúdil a svoje rozhodnutie náležitým spôsobom odôvodnil v súlade ustanovením § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a poukazuje naň podľa § 387 ods. 1, 2 CSP.

9. K odvolacím námietkam žalobcu považuje odvolací súd zdôrazniť len nasledovné: Je nepochybné, že Daňový úrad Bratislava III ako správca dane spoločnosti žalobcu bol zo zákona oprávnený vykonať spornú daňovú kontrolu. Preto nemožno jeho konanie označiť ako „šikanu a vymyslenú kontrolu“. Pochybenie pri začatí daňového konania v súvislosti

s doručovaním oznámenia o začatí kontroly daňovému subjektu bolo spôsobené aj tým, že [REDACTED] ako neoprávnená osoba tento dokument prevzala za spoločnosť žalobcu. Je pritom nesporné, že [REDACTED] súkromne bol prepojený na túto spoločnosť minimálne cez osobu svojej manželky [REDACTED], čo sa neskôr potvrdilo aj tým, že bol aj oficiálne splnomocnený zastupovať spoločnosť v daňovom konaní. Došlo tak síce k formálnemu pochybeniu, ale aj následkom spoluzavinenia samotného súčasného zástupcu spoločnosti žalobcu, pričom toto pochybenie nemalo žiadny vplyv na samotný priebeh a výsledok daňovej kontroly, keďže všetky práva daňového subjektu počas daňovej kontroly boli u žalobcu zachované. Sú správne závery súdu prvej inštancie, že nebola naplnená základná zákonná podmienka pre priznanie žalovaného nároku - existencia právoplatného rozhodnutia daňového orgánu, ktoré by bolo následne zrušené alebo zmenené príslušným orgánom. Namietané rozhodnutie daňového úradu zo dňa 01.08.2008 bolo zmenené na základe odvolania žalobcu týmto úradom v rámci autoremedúry. Nesprávny úradný postup nemožno konštatovať ani v ďalšom priebehu daňovej kontroly, kedy boli vydané v rámci riadnych opravných prostriedkov ďalšie rozhodnutia, pričom ani jedno nespĺňalo zákonnú podmienku, že by bolo po právoplatnosti zrušené alebo zmenené ako nezákonné. Žalobca využil svoje zákonné opravné prostriedky a len samotný fakt, že na ich základe došlo k zmene pôvodného rozhodnutia, nemožno označiť za nesprávny úradný postup. Opačný výklad by viedol k neprípustnému záveru že každé konanie v ktorom by bolo na základe riadneho opravného prostriedku zmenené alebo zrušené pôvodné rozhodnutie, by bolo označené za nesprávny úradný postup a dotknuté subjekty by si mohli vymáhať od štátu náhradu škody zo zodpovednosti za výkon verejnej moci. Keďže nebol preukázaný právny základ na uplatnenie nárokov podľa zákona č. 514/2003 Z. z. bolo už nadbytočné zaoberať sa samotnou výškou uplatnenej náhrady za materiálnu škodu a nemajetkovú ujmu. Žalobca zotrval aj v odvolacom konaní na nároku na náhradu nemajetkovej ujmy za poškodenie jeho dobrého mena v súvislosti so zisťovacím konaním na Daňovom úrade Bratislava I ohľadne jeho obchodného kontraktu so spoločnosťou SLOVMONTAN, s.r.o. Súd prvej inštancie sa aj s týmto tvrdením riadne vypořiadal v rámci dokazovania, keď tvrdené skutočnosti žalobcu z príslušného protokolu daňového úradu nezistil. Nebol preto dôvod na doplnenie dokazovania vypočutím konateľa uvedenej spoločnosti [REDACTED].»

25. Z už citovaného § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde (predtým § 25 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov) vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. II. ÚS 399/2010, IV. ÚS 51/2011).

26. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

27. Vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje ústavný súd za potrebné uviesť, že nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (napr. I. ÚS 31/05). Preskúmanie rozhodnutia všeobecného súdu v konaní pred ústavným súdom má opodstatnenie len v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo rozhodnutím (opatrením alebo iným zásahom) došlo k porušeniu základného práva alebo základnej slobody. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (podobne aj IV. ÚS 43/04).

Ústavnoprávnou požiadavkou je tiež to, aby všeobecnými súdmi vydané rozhodnutia boli riadne, zrozumiteľne a logicky odôvodnené.

Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby v odôvodnení rozhodnutia bola daná odpoveď na každý argument strany. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie kľúčový, vyžaduje sa osobitná odpoveď práve na tento argument (Georgidias c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

28. Ústavný súd konštatuje, že podstata sťažovateľkiných námietok vo vzťahu k rozhodnutiu krajskému súdu sa týka toho, že z rozhodnutia krajského súdu nie je zrejmé, prečo sa všeobecné súdy domnievali, že predpoklady zodpovednosti štátu neboli splnené.

Ako je zrejmé z citovaných častí odôvodnenia rozsudku krajského súdu, krajský súd sa odvolacími námietkami sťažovateľky riadne zaoberal a s argumentáciou sťažovateľky sa vysporiadal. Vyjadril jednoznačné stanovisko k tvrdenému nesplneniu poučovanej povinnosti súdu, k námietkam týkajúcim sa vykonania, resp. nevykonania niektorých dôkazov, vyjadril sa k skutkovým okolnostiam sporu a právnej stránke veci.

Ústavný súd v namietanom rozsudku krajského súdu nezistil taký výklad zákonných predpisov rozhodných pre vec samotnú, ktoré by mohli vyvolať účinky nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy, právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 36 ods. 1 a 3 listiny, ako to sťažovateľka tvrdí vo svojej sťažnosti. Krajský súd aplikoval na zistený skutkový stav relevantnú zákonnú úpravu, vysporiadal sa so všetkými podstatnými argumentmi sťažovateľky. Z namietaného uznesenia je zrejmé, akými úvahami sa riadil pri právnom posudzovaní veci. Závery, ku ktorým dospel, nemožno označiť za svojvoľné (arbitrárne) alebo zjavne neodôvodnené, keďže majú oporu v zákone a sú jasne a dostatočne právne zdôvodnené. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nestačí na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti, resp. arbitrárnosti napadnutého uznesenia.

29. Ústavný súd preto dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že medzi napadnutým uznesením krajského súdu a obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 36 ods. 1 a 3 listiny neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení.

30. Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

31. Pokiaľ ide o namietané porušenie čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy napadnutým rozsudkom krajského súdu, ústavný súd konštatuje, že čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy majú charakter všeobecného ústavného princípu a primárne neformulujú základné právo ani slobodu fyzickej osoby alebo právnickej osoby. Vzhľadom na to, že sťažovateľ dáva ich porušenie do priamej súvislosti s čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 36 ods. 1 a 3 listiny, pričom ústavný súd nezistil porušenie označených základných práv, je sťažnosť aj v tejto časti zjavne neopodstatnená.

K namietanému porušeniu čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru a čl. 36 ods. 1 a 3 listiny uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 146/2018 z 26. februára 2019

32. Z odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 146/2018 z 26. februára 2019 vyplýva, že sťažovateľka v podanom dovolaní namietala, že súd prvej inštancie jej do vydania rozhodnutia nedoručil vyjadrenie žalovanej z 12. marca 2012, v dôsledku čoho sa nemala možnosť s týmto oboznámiť a vyjadriť sa k jeho obsahu, uviedla, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu je arbitrárne, nepresvedčivé, odporujúce požiadavke na spravodlivé súdne konanie a pre nedostatok dôvodov nepreskúmateľné. Namietla, že odvolací súd sa dôsledne nevysporiadal s tým, že v danej veci došlo k pochybeniu, keď si súd prvej inštancie nevyžiadal a nepripojil od správcu dane príslušný daňový spis vo veci predmetnej daňovej kontroly, a odvolaciemu súdu vytkla,

že o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku neupovedomil elektronicky riadne a včas splnomocneného zástupcu dovolateľky na ním vo viacerých podaniach uvedený mail.

33. Najvyšší súd v namietanom uznesení sp. zn. 4 Cdo 146/2018 z 26. februára 2019, pokiaľ ide o obsah námietok uvedených aj v ústavnej sťažnosti, uviedol:

«18. ... V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery; medziiným uviedol dôvody, prečo neboli naplnené základné zákonné podmienky pre priznanie nároku podľa zákona č. 514/2003 Z. z. (predovšetkým neexistencia právoplatného rozhodnutia daňového orgánu, ktoré by bolo následne zrušené alebo zmenené príslušným orgánom), a tiež prečo nedošlo ani v ďalšom priebehu daňovej kontroly k nesprávnemu úradnému postupu. Odôvodnenie odvolacieho súdu sa vysporiadava so všetkými podstatnými odvolacími námietkami žalobkyne a ostatnými rozhodujúcimi skutočnosťami. Je celkom zrejmé, ako a z akých dôvodov odvolací súd rozhodol; odôvodnenie jeho rozhodnutia má náležitosti v zmysle § 393 C.s.p. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ C.s.p. nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľky...

23. Najvyšší súd pripomína konštatovanie ústavného súdu v rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 196/2014 (ktoré sa síce týkalo právneho stavu do 30. júna 2016, je však naďalej aktuálne), v zmysle ktorého prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti.

24. Dovolaateľka ďalej namieta, že jej v priebehu konania nebolo súdmi nižších inšancií doručené vyjadrenie žalovanej obsahujúce právnu a skutkovú argumentáciu. Najvyšší súd v tejto súvislosti dáva do pozornosti záver vyjadrený už v judikáte R 39/1993, podľa ktorého „podmienka prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f/ nie je splnená v prípade, ak sa účastníkovi odňala možnosť konať pred súdom len pre časť konania do takej miery, že účastník následne mohol uplatniť svoj vplyv na výsledok konania, napríklad tým, že mohol podať proti rozsudku, ktorý mu bol riadne doručený, odvolanie.“ Tento záver je aj po 1. júli 2016 plne opodstatnený vo vzťahu k § 420 písm. f/ C.s.p. Uvedené tiež vyplýva aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), podľa ktorej nedostatok pri uplatňovaní niektorých záruk spravodlivého súdneho

konania, napríklad na súde prvej inštancie, môže byť korigovaný konaním na odvolacom súde (*Le Compte, Van Leuven a De Meyere v. Belgicko* z 23. júna 1981, *Adolf v. Rakúsko* z 26. marca 1982, *Feldbrugge v. Holandsko* z 29. mája 1986; porovnaj tiež uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 1/2013 zo 16. januára 2013). Z uvedeného je zrejmé, že túto vadu konania tvrdenú žalobkyňou možno nanajvýš považovať za procesnú vadu, ku ktorej došlo v určitej časti konania, avšak žalobkyňa v nasledujúcej časti konania mala možnosť prejaviť svoj nesúhlas s postupom súdu prvej inštancie a namietat' porušenie svojich procesných práv, a teda aj uplatniť svoj vplyv na výsledok konania tým, že mohla podať odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie. Skutočnosť uplatnená touto námietkou dovolateľky nie je spôsobilá založiť prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p.

25. Dovolaateľka napokon v dovolaní uvádza, že odvolací súd ju, ako aj jej právneho zástupcu [REDAKOVANÉ], neupovedomil elektronicky o mieste a čase konania verejného vyhlásenia rozsudku, ktoré sa konalo 14. marca 2017, hoci mu bola známa elektronická adresa právneho zástupcu podaná v zmysle § 45 ods. 4 O.s.p., čím im znemožnil osobnú účasť na verejnom vyhlásení rozsudku. K tomu dovolací súd uvádza, že z § 219 ods. 3 C.s.p. vyplýva, že „vo veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke príslušného súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením. Ak o to strana požiada, súd jej oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku aj elektronickými prostriedkami.“ Z obsahu spisu však nevyplýva, že by žalobkyňa alebo jej právny zástupca výslovne, resp. osobitným podaním, požiadali, aby jej súd oznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku aj elektronickými prostriedkami. Tvrdenie žalobkyne, že elektronická adresa právneho zástupcu bola súdu známa, ešte neznamená, že odvolaciemu súdu vznikla zo zákona takáto povinnosť, vzhľadom na absenciu vyslovenej požiadavky zo strany žalobkyne, respektíve jej právneho zástupcu.

26. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie žalobkyne je procesne neprípustné; vzhľadom na to jej dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ C.s.p.»

34. Najvyšší súd v namietanom uznesení i keď v konečnom dôsledku dovolanie odmietol ako procesne neprípustné, zaujal stanovisko k podstate sťažovateľkiných námietok, ktoré uvádza v ústavnej sťažnosti.

35. K argumentu sťažovateľky týkajúcemu sa nedoručenia vyjadrenia žalovanej z 12. marca 2012 najvyšší súd uviedol, že ide nanajvýš o procesnú vadu v určitej časti konania, avšak sťažovateľka mala priestor v ďalšom konaní uplatniť svoj vplyv na výsledok konania.

35.1 Predmetné vyjadrenie žalovanej z 12. marca 2012 sťažovateľka predložila ako prílohu ústavnej sťažnosti. Podanie je označené ako „*Vyjadrenie k doterajšiemu priebehu konania*“ a žalovaná sa v ňom vyjadruje k skutkovým a právnym otázkam, ktoré tvorili meritum sporu, t. j. k nedostatku splnenia podmienok vzniku nároku na náhradu škody voči štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. zo strany žalobkyne (sťažovateľky), a poukazuje na problematickú komunikáciu správcu dane so žalobkyňou. K uplatnenému nároku na náhradu skutočnej škody vo výške vyplatenej odmeny pre [REDAKOVANÉ] na základe dohody o vykonaní práce žalovaná uviedla, že túto považuje za účelovo uzatvorenú a právne neúčinnú, keďže žalobkyňa (ako zamestnávateľ) pre tieto účely splnomocneného zástupcu neprihlásila do Sociálnej poisťovne, o čom už skôr v konaní predložila dôkazy do spisu. K uplatnenému nároku na náhradu nemajetkovej ujmy žalovaná uviedla, že nemajetková ujma, pre poškodenie dobrého mena obchodnej spoločnosti a stav právnej neistoty, ani nevznikla. V predmetnom podaní výslovne žalovaná neuvádza žiadne nové skutočnosti ani nepredkladá žiadne dôkazy.

35.2 Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti uvádza, že vyjadrenie z 12. marca 2012 jej nebolo doručené do vydania rozsudku okresného súdu. V dovolaní z 20. júna 2017, ktoré sťažovateľka predložila ako prílohu k ústavnej sťažnosti, uvádza, že sa s vyjadrením oboznámila až 14. júna 2017 pri nahliadnutí do spisu okresného súdu sp. zn. 8 C 307/2009. Zo spisu okresného súdu sp. zn. 8 C 307/2009, ktorý si pre účely preskúmania uvedených skutočností ústavný súd zapožičal, nevyplýva, že by predmetné vyjadrenie bolo okresným súdom zasielané sťažovateľke. Podľa úradného záznamu splnomocnený zástupca žalobkyne

██████████ 14. júna 2017 nahliadol do spisu okresného súdu a 15. júna 2017 mu boli poskytnuté na základe jeho žiadosti fotokópie zo súdneho spisu, okrem iného aj č. I. 202 – 204, t. j. predmetné vyjadrenie žalovanej z 12. marca 2012.

35.3 Zo zápisnice o pojednávaní, ktoré sa konalo 19. januára 2012 (t. j. dva mesiace pred vyhlásením rozsudku okresného súdu) a na ktorom sťažovateľku zastupoval splnomocnený zástupca ██████████, vyplýva, že žalovaná sa na tomto pojednávaní okrem iného vyjadrila, že neboli splnené základné predpoklady pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody voči štátu, vyjadrila sa aj k uplatnenému nároku na náhradu škody, pričom v tejto súvislosti predložila krátkou cestou do spisu aj potvrdenie Sociálnej poisťovne k žiadosti o oznámenie, či žalobkyňa ako zamestnávateľ prihlásila na účely poistenia do Sociálnej poisťovne ██████████ v súvislosti so spornou dohodou o vykonaní práce.

36. Vzhľadom na obsah predmetného vyjadrenia žalovanej z 12. marca 2012 (zhrnutie skutkových okolností a vyjadrenie právnych názorov žalovanej, ktoré sa týkali podstaty sporu) ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka už počas konania na súde prvej inštancie, ako aj neskôr v odvolacom konaní mala možnosť reagovať na obsah argumentov žalovanej v predmetnom vyjadrení.

36.1 Ústavný súd uvádza, že podstatou kontradiktórnosti a s ňou súvisiacou „rovnosťou zbraní“ je, aby všetci účastníci konania mali reálnu možnosť využiť svoje procesné práva, predložiť argumenty a reagovať na „protiargumenty“ protistrany. I keď konanie súdu prvej inštancie v súvislosti s nedoručením vyjadrenia žalovanej z 12. marca 2012 sťažovateľke možno považovať za procesné pochybenie, sťažovateľke boli v plnom rozsahu zachované jej práva predkladať svoje argumenty a reagovať na protiargumenty žalovanej vo všetkých fázach súdneho konania. O to viac, že ako sťažovateľka podotýka, predmetné vyjadrenie bolo z roku 2012, pričom konanie bolo právoplatne skončené až v roku 2019.

36.2 V zmysle už uvedeného ústavný súd poukazuje aj na svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej posudzuje spravodlivosť procesu ako celku (napr. m. m. II. ÚS 307/06), preto k vyhovaniu ústavnej sťažnosti dochádza zásadne iba v prípadoch, ak dospeje k názoru, že namietané a relevantné procesné pochybenia zo strany príslušného orgánu verejnej moci umožňujú prijatie záveru, že proces ako celok bol nespravodlivý a vzhľadom na to aj jeho výsledok môže vyznievať ako nespravodlivý. Ústavný súd preto nepristupuje k vyhovaniu ústavnej sťažnosti v prípadoch, keď zo strany orgánov verejnej moci síce k určitému pochybeniu došlo, avšak jeho intenzita a existujúca príčinná súvislosť medzi namietaným porušením ústavou garantovaného práva a jeho dôsledkami na spravodlivosť procesu ako celku nemala podstatný dosah (m. m. IV. ÚS 320/2011). V tejto súvislosti ústavný súd zdôrazňuje, že nie každé porušenie zákona zo strany orgánu verejnej moci má automaticky za následok porušenie ústavou garantovaného základného práva, v danom prípade predovšetkým základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. IV. ÚS 104/2012, I. ÚS 9/2013, IV. ÚS 629/2012, II. ÚS 372/2012, II. ÚS 373/2012).

37. Najvyšší súd sa vyjadril aj k tvrdeniu sťažovateľky o namietanom porušení jej základných práv tým, že v rozpore s § 214 OSP nebola elektronicky upovedomená o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku krajského súdu. Najvyšší súd poukázal na ustanovenie § 219 ods. 3 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a konštatoval, že sťažovateľka ani jej právny zástupca výslovne nežiadali, aby im súd oznámil miesto a čas vyhlásenia rozsudku aj elektronickými prostriedkami.

37.1 Ústavný súd konštatuje, že argument sťažovateľky, že odvolanie podala ešte v čase platnosti a účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, a preto sa na verejné vyhlásenie rozsudku mal vzťahovať tento právny predpis, neobstojí vzhľadom na prechodné ustanovenie § 470 ods. 1 CSP, podľa ktorého ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Preto ak sa verejné vyhlásenie rozsudku krajského súdu uskutočnilo 14. marca 2017, vzťahovalo sa na tento úkon už ustanovenie § 219 ods. 3 CSP, podľa ktorého o veciach, v ktorých súd rozhoduje

rozsudkom bez nariadenia pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke príslušného súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením. Ak o to strana požiadala, súd jej oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku aj elektronickými prostriedkami.

37.2 Ako najvyšší súd konštatoval, sťažovateľka nepožiadala krajský súd o oznámenie miesta a času verejného vyhlásenia elektronickými prostriedkami, a navyše ani sťažovateľka sama netvrdí, že by takúto žiadosť niekedy podala.

37.3 Sťažovateľka v tejto súvislosti poukazuje na uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obdo 26/2017 z 31. mája 2017, ktorým najvyšší súd podľa jej názoru v skutkovo a právne podobnej veci konštatoval, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Ústavný súd k tomuto argumentu predovšetkým uvádza, že nie je viazaný judikatúrou všeobecných súdov k otázkam aplikácie jednoduchého práva, a pokiaľ sa sťažovateľka domnieva, že judikatúra všeobecných súdov sa pri obdobných právnych otázkach rozchádza, je potrebné uviesť, že ústavnému súdu neprináleží judikatúru všeobecných súdov zjednocovať.

38. V súvislosti s namietaným porušením čl. 13 dohovoru ústavný súd poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, podľa ktorej z čl. 13 dohovoru vyplýva pre fyzické osoby a právnické osoby procesné právo akcesorickej povahy mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom v prípade porušenia ostatných ľudských práv chránených dohovorom (III. ÚS 38/05, II. ÚS 99/2011).

Ústavný súd v tejto súvislosti odkazuje na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), podľa ktorej uplatňovanie práva vyplývajúceho z čl. 13 dohovoru musí nadväzovať na aspoň obhájitelné tvrdenie (arguable claim) o porušení iného práva chráneného dohovorom (napr. rozhodnutie vo veci Silver a ostatní proti Spojenému kráľovstvu z 25. 3. 1983). Článok 13 dohovoru sa tak vzťahuje iba na prípady, v ktorých sa jednotlivcovi podarí preukázať pravdepodobnosť tvrdenia, že sa stal obeťou porušenia práv garantovaných dohovorom (Boyle a Rice proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok

z 27. 4. 1988, séria A, č. 131, rovnako nálezy ústavného súdu III. ÚS 24/2010, IV. ÚS 325/2011, II. ÚS 26/2019).

39. Ústavný súd preto dospel po preskúmaní namietaného uznesenia najvyššieho súdu k záveru, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru a čl. 36 ods. 1 a ods. 3 listiny a čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 ústavy neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení.

40. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre zjavnú neopodstatnenosť.

K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 307/2009

41. Sťažovateľka sa v petite sťažnosti domáhala vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 307/2009.

42. Ústavný súd konštatuje, že doterajšiu dĺžku konania vedeného pred okresným súdom ako prvostupňovým súdom, krajským súdom ako odvolacím a najvyšším súdom ako súdom dovolacím je potrebné, zohľadňujúc judikatúru ESĽP (rozsudok vo veci Kiš v. Slovenská republika z 13. 10. 2009 o sťažnosti vedenej pod č. 3673/05; rozsudok vo veci Gajdoš v. Slovenská republika z 26. 6. 2009 o sťažnosti vedenej pod č. 19304/04), ako aj vlastnú rozhodovaciu činnosť, hodnotiť v súvislosti s posudzovaním prietahov v konaní ako jeden celok. Vzhľadom na viazanosť ústavného súdu petitom sťažnosti v zmysle § 45 zákona o ústavnom súde ústavný súd nemohol pristúpiť k hodnoteniu postupu krajského súdu ani najvyššieho súdu, keďže neboli sťažovateľkou v petite sťažnosti

označené ako porušovatelia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov.

43. Konanie na okresnom súde bolo iniciované žalobou sťažovateľky z 18. novembra 2009. Okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom sp. zn. 8 C 307/2009 z 29. marca 2012 tak, že žalobu zamietol. Konanie na súde prvej inštancie teda v čase do vynesenia rozsudku trvalo 2 roky a 4 mesiace.

43.1 Sťažovateľka podala proti rozsudku okresného súdu 3. júla 2012 odvolanie. Konanie na krajskom súde vedené pod sp. zn. 14 Co 340/2013 bolo predmetom prieskumu ústavného súdu, ktorý nálezom sp. zn. III. ÚS 716/2016 z 21. februára 2017 vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu. Krajský súd následne rozhodol vo veci rozsudkom sp. zn. 14 Co 340/2013 zo 14. marca 2017.

43.2 Vec sťažovateľky sa následne na základe dovolania podaného 26. júna 2017 nachádzala na najvyššom súde až do vydania uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 146/2018 z 26. februára 2019, ktorým dovolanie odmietol a žalovanej priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

43.3 Sťažovateľka v sťažnosti poukazuje na skutočnosť, že konanie na okresnom súde naďalej prebieha, keďže uznesením vyššieho súdneho úradníka okresného súdu sp. zn. 8 C 307/2009 zo 16. mája 2019 bolo rozhodnuté, že žalobca (sťažovateľka) je povinný zaplatiť žalovanej náhradu trov dovolacieho konania sp. zn. 4 Cdo 146/2018 vo výške 0 eur. Sťažovateľka má teda ešte právo podať proti tomuto uzneseniu vyššieho súdneho úradníka sťažnosť.

43.4 Od vydania uznesenia najvyššieho súdu o dovolaní sp. zn. 4 Cdo 146/2018 z 26. februára 2019 do rozhodnutia vyššieho súdneho úradníka okresného súdu o náhrade trov dovolacieho konania sp. zn. 8 C 307/2009 zo 16. mája 2019 uplynuli necelé 3 mesiace.

44. Ústavný súd na základe už uvedeného konštatuje, že sťažovateľka namietala celkovú dĺžku konania (vyše 9 rokov), avšak konkrétne vo vzťahu k okresnému súdu, ktorého označila v petite ako porušovateľa základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, sama ani netvrdila nečinnosť ani neefektívnu činnosť. V súvislosti s okresným súdom primárne poukazovala na to, že jej lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu vzhľadom na uznesenie vyššieho súdneho úradníka okresného súdu o náhrade trov dovolacieho konania sp. zn. 8 C 307/2009 zo 16. mája 2019 je zachovaná.

45. Ústavný súd uzatvára, že v uvedenom postupe okresného súdu vzhľadom na dĺžku špecifikovaných období, v ktorých konal vo veci okresný súd, neidentifikoval žiadne signály nečinnosti alebo neefektívnej činnosti okresného súdu, ktorých intenzita by nasvedčovala tomu, že došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

46. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre zjavnú neopodstatnenosť.

47. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky obsiahnutými v sťažnostnom petite.

P o u ě n i e: Proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. septembra 2019